

[Madsen-Mygdal.]

hold, dette, at de bliver sat ud af deres Virksomhed, at jeg siger: Der kan den halve Procent, der gives, ikke hjælpe. Jeg vil i alt Fald vente med at tro det, indtil jeg blot faar et eneste Eksempel paa en Husmand eller Gaardmand, der er blevet reddet fra Tvangsudlæg gennem denne Foranstaltning.

Saa siger det ærede Medlem, at der var jo vedtaget en Lov om Udsættelse af Tvangsauktioner og en Akkordordning. Ja, det har jeg ogsaa nævnt, men den angaar kun de Landmænd, der har sørget for eller er kommet til at skyld mere, end de ejer, de insolvente Landmænd. De, der ikke er insolvente, kan ikke faa Akkord; de kan heller ikke faa Udsættelse af Tvangsauktion — ja, de kan faa det for 3 Maa-neder, men kun paa Betingelse af, at de søger Akkord, men det kan den solvente Landmand ikke gøre, han kan ikke søge Akkord. Det er udelukket.

Jeg nævnte det Eksempel, at hvis en Husmand ejer 5 000—6 000 Kr., saa faar han ingen Ordning med sine Kreditorer, saa kommer Udlæget. Man vil sige, at en saadan Mand maa jo kunne skaffe sig de Penge, der er nødvendige — det er jo ikke saa mange Hundrede Kroner — til disse Udbetalinger. Men Forholdet er i Øjeblikket det, at hvis han ikke har likvid Kapital, kan han næsten aldrig skaffe sig den, for der er ikke Udlaan fra de sædvanlige Kilder mere, der er ikke likvid Kapital at faa. Her er et Sted, hvor der kunde sættes ind med forholdsvis smaa Midler i de enkelte Tilfælde og med en relativ god Sikkerhed for de Udlaan, der blev Tale om.

Det ærede Medlem Hr. Nissen havde egentlig ikke anden Indvending at gøre derimod, end at vi jo aldrig, som det ærede Medlem udtrykte sig, har kunnet faa at vide, hvad Gennemførelsen af dette Forslag vilde koste. Nej, det ligger i Sagens Natur, man kan ikke sige, hvor mange Landmænd der vilde benytte sig deraf, for det er jo Mening, at det virkelig skulde kunne dokumenteres, at uden denne Hjælp blev de sat fra Hus og Hjem. Men der er ikke Grund til at tro, at det vilde dreje sig om saa meget som 30 Mill. Kr., og Pengene vilde netop være sat ind paa det syge Sted, det Sted, hvor de først og fremmest skulde være sat ind.

Jeg synes ikke, at det ærede Medlem Hr. Nissen eller den højtærede Statsminister eller andre, der taler om, at Venstre tilbyder, men det ved ikke, hvor meget det

bliver — jeg synes ikke, at de, der har deltaget i Kriseforliget, har Grund til at tale saa højt om, at vi ikke ved, hvor meget det bliver. Hvordan gaar det med det Forslag, der er vedtaget? Ved de Herrer, hvad det koster? Ved de Herrer, hvad de 2 pCt. kommer til at koste? Det kommer i hvert Fald til at koste meget mere end de 30 Mill. Kr., der er sat som Maksimum. Og ved den højtærede Socialminister, hvorledes det vil gaa med Arbejdsløshedsunderstøttelsen? Der er ikke sat noget Maksimum, men der er anslaaet 12 Mill. Kr. Jeg vil anslaa, at disse 12 Mill. Kr. er anvendt, inden den egentlige Vinterarbejdsløshed tager sin Begyndelse, og hvad det saa kan udvikle sig til, maa jo Fremtiden lære. Og naar det saa er forbi, begynder Hjælpekassen at tage fat.

Til det ærede Medlem Hr. Holstein skal jeg sige, at naar han opgjorde Landbrugets Gældsforøgelse i de sidste 20 Aar til 1 Milliard Kr., er det i og for sig lavt regnet. (*Holstein:* Det er en Misforstaaelse, saaledes udtalte jeg mig ikke). Ja, saa beder jeg undskyldte. Pantegælden er i de sidste 20 Aar rundt regnet fordoblet. Men naar det ærede Medlem saa troede, at det er umuligt for Landbruget at forrente denne Gæld, vil jeg gentage, hvad jeg har sagt før, at hvis — men det er desværre et Tankeeksperiment — Landbrugets Driftsomkostninger, Leveomkostninger og offentlige Skattebyrder var nede paa 1914-Niveauet, saa kunde Landbruget meget vel forrente denne dobbelte Gæld, fordi det nu har en Produktionsevne — tilvejebragt ved denne Kapitalindsats —, der er 3—4 Gange saa stor, som den var for 20 Aar siden.

Endelig skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Holstein, at hans Formodning om, at det var personlige Divergenser, der gjorde, at der her stilledes forskellige Dagsordener af Venstre og det konservative Folkeparti, er ganske urigtig. Der er for mig intet som helst personligt Hensyn, som bliver taget her, og min Stilling til det Forslag om Overgang til Dagsordenen, der er stillet af det konservative Folkeparti, vilde være ganske den samme, uanset hvilket Medlem af Partiet der stillede den.

Jeg har saa et Par Bemærkninger til den højtærede Statsminister, der formanede mig til ikke at løbe fra, hvad vi var enige om i 1924. Nej, det var netop det, jeg sagde, at jeg vedkendte mig, at det, der da skete, var rigtigt, at som Omstændighederne laa, baade i Landene rundt omkring os og her i Landet, var det det rigtige, der skete;